

עד כמה אהבתי אותך?

אלי, אינני יכולה לבכות ולהספיד אותך, משום שהרגשת היותך עזה ונוכחת מדי. מותך, לגבי, היה פיזי בלבד.

אינני יכולה לשבת ולספר עד כמה אהבתי אותך, עד כמה היית טוב, חזק, גיבור ומושלם. לא היית כזה, וככל אדם אחר היו גם לך חולשות משלך, שאם נפשפש בעצנו וננסה להיות לרגע כנים באמת, נזכור אותן. אני מסרבת להפוך אותך לאגדה-חיה, יפה ומצוחצחת.

בדרך כלל, לאחר מות אנשים 'זוכרים' בחוברות הזכרון רק את הטוב שבהם. האם רק הטובים והיפים מתים, ואילו בחיים נשארים הרעים והמכוערים?

ומצד שני, לפעמים בכל-זאת חסרונך לחוץ מאד, וקצת חונק בגרון, ובבכי יש משהו מרפה, מרגיע ומזכך. זה פורקן מסויים לדברים מעיקים.

אז מדוע אנו כה גאים ומסרבים לבכות? וכשאיננו בוכים, כולם אומרים שהחזקנו את עצמנו יפה מאד ושנחנו ממש גיבורים... אני חושבת שאולי זאת קצת צביעות. אולי אנחנו כל כך סגורים ומרוכזים במסגרות הצרות והקטנות של עצמנו, עד שכל גילוי עצמי שכזה בבכי, פוצע את גאוותנו הטפשית וגורם לנו להתבייש.

מה רע בכך שמישהו בוכה?

אז בסדר, אני בכל זאת כן בוכה כאשר זה פתאום לוחץ קצת יותר, וכאשר אני יודעת שמי שרואה אותי כך מקבל אותי כמו שאני, ללא כל שמץ של גינוי על 'חולשתי', או פשוט שותק שתיקה של אהדה והבנה.

ולפעמים אני גם בוכה כאשר אני שומעת איזה ילד בוכה, כשהוא מחפש את אבא שלו ומסרב להשתכנע שאי אפשר ללכת עכשיו לחפש אותו, פשוט משום שאינו יכול להבין מדוע אבא הלך פתאום ואיננו חוזר. הרי אבא שלו, לא? ובכי כזה שובר את הלב.

אינני הולכת לשים פרחים על קברך. אינני הולכת כלל לבית-הקברות. כשאני באה לשם, בדרך כלל אני מרגישה הרגשת זרות ואי-שייכות. כאילו, מה לי ולאבן הזו שם? נכון. אני מתעלמת מהעובדות. אבל אולי כך נוח לסבול את זה.

מלבד זאת, הצידוק לכך הוא שאילמלא היית חי, היית מלגלג לו הבאתי לך פרחים, לגלוג קל שמקורו, אולי, בבושה מפני גילוי רגשות כאלה בפומבי. אז למה עכשיו? כן, גם אני לפעמים חוטאת בגאווה.

אמנם לאחר שנעשית אבא השתנית, אלא שאז כבר לא נפגשנו הרבה. פגישתנו האחרונה היתה כאשר ראיתי אותך שם, והסתכלתי בגיליון שעל המיטה וקיבלתי אישור למה שבעצם ידעתי כל הזמן.

בהתחלה עוד העזתי לשאול למה? עתה גם איני שואלת זאת משום שאני יודעת שלא אקבל תשובה. וגם אין לזה תשובה. על-כל-פנים, לא תשובה שתניח את דעתי.

אינני אומרת לך שלום אלא רק להתראות – נתראה בפעם הבאה שתעלה במחשבותי, ואשב לי להרהר בך קצת.

אם תפגשני שוב המשך החוברת אל תתעצב, הדברים הם ישנים והמרירות של אז כבר עברה, וגם הכאב, חודו קהה קצת, והכל פשוט צורה ולובש אחרת, למרות הכל.

מאירה